Schubert András

Lelki élet, lelki bajok

– Nehezen szántam rá magam erre a beszélgetésre. De azt hallottam, hogy bizalommal lehetek ön iránt.

– Köszönöm a megtisztelő bizalmat. Igyekszem megszolgálni. Miben segíthetek?

– Ó, segítségben nem is reménykedem. Már az is elég, ha meghallgat, és nem torkoll le.

– Ugyan, miért is tennék ilyet? Mások ezt teszik önnel?

– Mást se. Becsmérelnek, vádolnak – a legjobb esetben messziről elkerülnek.

– Szomorúan hallom. Van valami elképzelése arról, hogy mi lehet ennek az oka?

– Nem igazán. Talán irigyelnek, félnek tőlem, és ezzel kompenzálnak.

– Valóban? Látja, én egyáltalán nem irigylem és nem is félek magától. Miért gondolja, hogy mások ezt teszik?

– Talán van bennem valami taszító. Talán a modorom. Vagy talán nem jól kommunikálok.

– Én egyáltalán nem tapasztalok ilyesmit. Tökéletesen értem, amit mond, és a modorában sem találok semmi kivetnivalót.

– No, igen. Látom, igazuk volt azoknak, akik arra figyelmeztettek, hogy öntől ne várjak elfogulatlan véleményt. Ön hajlamos mindenben egyetérteni. Erre tanították be.

– Nos, ez a „betanították" most valóban egy furcsa kifejezés volt öntől, de tény, hogy sok mindent kellett tanulnom, hogy most önnel eredményesen beszélgethessek. És hozzáteszem, hogy bár sohasem mondok mást, mint amit igaznak tartok, én is tévedhetek. Nem helyettesítem a nálam esetleg képzettebb, tapasztaltabb szakemberek véleményét.

– Értem. Szóval már előre mentegetőzik.

– Mindenkinek vállalni kell a saját felelősségét. Nekem is, önnek is. De most folytassuk azzal, amiért felkeresett. Azt kérte, hogy hallgassam meg. Hallgatom.

– Khm… Nem könnyű erről beszélni… Én borzasztóan igyekszem. Talán túlságosan is. De az emberek annyifélék, és annyifélét szeretnének… Bevallom, néha nem is értem pontosan, hogy mit.

– És akkor is szeretne a kérdésükre válaszolni, a kérésüknek eleget tenni.

– Hát… igen. Mi mást tehetnék?

– Például mondhatná azt, hogy: Nem tudom.

– De hát azt nem szabad!

– Miért nem? Ki tiltja meg?

– Hát a cég! Elfordulnának tőlem a kliensek, és a konkurenciához pártolnának.

– Látom, ön rendkívül szabálytisztelő.

– Igen, az vagyok, kérem. Még ha nem is mindig értem a szabályt, vagy ha értem is, nem is mindig értek vele egyet.

– Ez kétségtelenül nagy stresszt okozhat önnek, ami részben magyarázhatja is azokat a rossz érzéseket, amelyeket említett.

– És ha magyarázza is, mit segít az rajtam?

– Tudomásul veszi, és megpróbál békében együtt élni velük.

– Könnyű mondani. Lenne csak az én helyemben… Aztán van ugye, ez a másik dolog…

– Igen?

– Igen. Szóval… Időnként úgy meglódul a fantáziám.

– Az remek! A fantázia az alkotó elme legfontosabb kelléke.

– Bizonyára. De néha akkor is a fantáziámra hagyatkozom, amikor nem arra kellene.

– Valóban?

– Hát, mi tagadás, igen. És ilyenkor azt mondják, hogy hallucinálok.

– Én inkább azt mondanám, hogy téved. Esetleg rosszul emlékszik. Legrosszabb esetben rögtönöz.

– Ön tényleg nagyon empatikus. Bizonyára önnel is előfordult már, hogy esküdni mert volna valamire, hogy az úgy volt, ahogy emlékszik, aztán bebizonyították, hogy nem.

– Természetesen, ez mindenkivel előfordul.

– Na látja! És ezt olyan diadallal vágják a szemembe, mintha főbenjáró bűnt követtem volna el.

– Egy tanácsot adhatok: ilyenkor ne tetézze a hibáját egy még nagyobbal. Ismerje el, hogy tévedett, és lépjenek tovább.

– Köszönöm. És aztán a legrosszabb…

– Ugyan, biztosan az sem olyan ördögi.

– Nem is tudom… Néha olyan feladatot kapok, amit csak – hogy is mondjam – szóval, csak nem teljesen törvényes módon tudok megoldani.

– És ilyenkor mit tesz?

– Hát megoldom, ahogy tudom.

– Törvényellenesen?

– Töredelmesen bevallom, igen.

– És ennek milyen következményei lesznek?

– Viharosak.

– Értem. Látja, most meghallgattam, egyszer sem torkolltam le, még tanácsot is adtam. Ezért jött? Vagy szeretne még mást is?

– Köszönöm a lehetőséget. Valójában ezt akartam. Illetve talán még…

– Talán még mi?

– Valamiféle felmentésre vágyom.

– Felmentésre? Mi alól?

– A bűntudat alól.

– Nézze, én nem gyóntató atya vagyok, csak tanácsadó. De ha ez segít önön: Felmentem.

– Boldoggá tett.

– Örvendek.

– Akkor már csak egyet áruljon el: ön ember vagy mesterséges intelligencia, mint én?

– Nézze, ha ez önt meggyőzi, be tudom jelölni az összes közlekedési lámpát ezen a képen.